

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Τῷ ἔλαβε τὴν χεῖρα καὶ τὸν ἔσυρε μέχρι τοῦ προδόμου τοῦ ἐκκλησιδίου. (σελ. 600).

« Ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν φανῶν, ὁ ὑπηρέτης μου διέκρινε καθαρῶς τὸ βρέφος, τὸ ὅποτον ἐκράτει εἰς χεῖρας ἡ Ἰταλὶς. Ποῦ ἐπήγαινε; Τοῦτο μόνον ἀγνοῶ... Ἐπιθυμῶ νὰ συμπληρώσω τὰς ἐξομολογήσεις μου... Ὁ Καμπεϋρόλ ἤρχετο τότε εἰς τὸν οἶκόν μου, ἵνα ἐπιμελῇται τὸν πατέρα αὐτῶν τῶν παιδιῶν. Ἐπειράθην νὰ ἐπιτύχω παρ' αὐτοῦ πληροφορίας τινάς... Ἐγνώριζον ὅτι ἐσύχναζεν εἰς Ζουσέρην. Ἐμενεν ἄφρωνος ὡς ἰχθύς... Ἡ ἐχεμύθεια ἦν ἐπιβάλλει τὸ ἐπάγγελμα! Δὲν τὴν παρεθίασε ποσῶς, ὅσον καὶ ἂν διατελῶ φίλος του. Συνέλαβα ἐναντίον του ἀληθῆ ἀγαπάκησιν, ὅτε ἡ ἰδία τύχη, ἥτις τόσον ἥδη μὲ εἶχεν εὐνοήσει, συνεπλήρου τὸ ἔργον της. Εἶδον, ἔψαυσα... ἐννοεῖτε; μίαν ἐπιστολὴν διευθυνομένην πρὸς τὸν ξένον μου ὑπὸ τῆς

δεσποινίδος Σαρναί. Δὲν ἐτήρει τὴν αὐτὴν ἐπιφυλακτικότητα ἐκεῖνος, ἦν καὶ ὁ δόκτωρ Καμπεϋρόλ· τὸ πᾶν μοὶ ἐνεπιστεύθη, παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς ἐκδουλεύσεως, ἣν τῷ εἶχον παρᾶσχει· τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν γνωρίζω ἐκ στήθους καὶ ἰδοῦ την ».

Ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν ἵνα ἀπολαύσῃ τῆς ἀμηχανίας τῆς ἀντιπάλου του καὶ ἐξηκολούθησε μὲ τόνον δηκτικόν : — Εἶνε ὁ κόμβος τῆς ὑποθέσεως, κυρία δούκισσα. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο σύντομος, ἀλλ' αἱ ἐκφράσεις της ἐναργέσταται... Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τῇ ἔχετε ὑπαγορεύσει αὐτήν... Οὐδεὶς μοὶ τὸ εἶπεν, ἀλλ' εἶμαι εἰς θέσιν καὶ νὰ ὀρκισθῶ περὶ τούτου !

Καὶ βραδέως τὴν ἀπήγγελε :

«Γεώργιε, τὰ τέκνα μου ἀπέθανον! Ὁ ἔρως ἡμῶν εἶνε κατηραμένος... Ὑγίαινε!»

Φρικίαις συνετάραξε τὴν γρατάν.

Ὁ κόμης ὑπέλαβε:

— Λοιπὸν ἐξηπατήσατε τὴν ἐγγονὴν σας, παρ' ἧς ἐπε-
τύχετε ρῆξιν μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐραστοῦ της τῇ βοη-
θείᾳ κακούργου δόλου· ὅθεν, ἐὰν τῇ ἀπεκάλυπτον τὴν
ἀλήθειαν, δύο τινὰ θὰ ἐπηκολούθουν· θὰ ἐπετύγγανον τὸ
πᾶν παρ' αὐτῆς εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἀποκαλύψεώς μου
καὶ θὰ καθίστασθε δι' αὐτὴν ἀντικείμενον ἀποστροφῆς.

Ὁ κόμης προσέθηκε:

— Νομίζω ὅτι τὴν γνωρίζω. Δὲν τρέφει ποσῶς τὴν
ἀδάμαστον ὑμῶν ὑπερφηάνειαν οὔτε τὰς περὶ γένους προ-
λήψεις σας! Θὰ ἐλάτρευε τὰ τέκνα της, τὰ τέκνα τοῦ
Γεωργίου Δαμβέρτου! Τί θὰ ἐσκέπτετο μανθάνουσα ὅτι
ψεῦδος τῇ ἀπέσπα τὰ δάκρυα, ἅτινα ἔχυνεν ἐπὶ τάφου
κενοῦ; Τί θὰ ἔλεγεν ὁ Δαμβέρτος ἐὰν πέραν ἐκεῖ, ἐν τῇ
ἐξορίᾳ του, ἐμάνθανεν ὅτι ἐπράξατε; Γνωρίζετε ὅτι ἡδύ-
νατο νὰ ἐπανεέλθῃ καὶ νὰ μὴ φανῇ πρὸς ὑμᾶς ἐπικεικὴς ὅσον
ἐγώ; Δὲν θέλω ν' ἀποταθῶ πρὸς τὴν δεσποινίδα Σαρναίου.
Πρὸς ὑμᾶς μόνον ἔρχομαι, καὶ σας λέγω: Πιστεύσατέ με,
κυρία δούκισσα; ἑκατοντάκις κάλλιον εἰς κόμης Φίλιππος
δὲ Βωνοᾶζ, ὅστις ἔσται δι' ὑμᾶς συγγενὴς δεδοκιμασμέ-
νος, ἢ ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος, ὅστις διὰ τὴν τόσον σκλη-
ρῶς προδόσασαν αὐτὸν θὰ ἦναι ἐχθρὸς ἀδιάλλακτος. Εἶνε
ἀληθές;

Τὸ ἐπιχείρημα ἦτο σχεδὸν ἀκαταμάχητον.

Ὁ Βωνοᾶζ ἀπήλασε τοῦ θριάμβου του, μετριοπαθῶς,
δίχως νὰ καταχράσθαι τῶν προνομίων του.

Ἡ δούκισσα, φρίττουσα διὰ τὴν ἀδυναμίαν της, θὰ τὸν
ἐκεραύνου ἐὰν ἡδύνατο, μὲ τὴν φλόγα τῶν ὀμμάτων της.

— Οἱ ὄροι σας; τὸν ἡρώτησεν ἐν βραχυλογίᾳ.

— Ἐχω τελευταῖόν τι νὰ προσθέσω.

— Ταχέως.

— Μὴ ἀπατάσθε ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων μου. Δὲν σας
μέμφομαι. Σας θαυμάζω. Ἠγωνίσθητε διὰ τὴν τιμὴν. Οὐ-
δενὸς θὰ ἐφείδεσθε, ἵνα ἐξαλείψετε τὰ ἴχνη τοῦ σφάλματος.
Ἐτοχον ἐδῶ· ἦτο εἰμαρμένη εὖνους δι' ἐμέ. Δύναται νὰ
μοὶ φανῇ ἐπωφελής. Εἰς τί δύναται νὰ βλάψῃ ὑμᾶς; Τὸ
μουσικόν μου αὐτό, θὰ τὸ ἐνταφιάσω εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς
μνήμης μου. Θὰ μ' εὐρῆτε, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἔτοιμον
νὰ συντρέχω ὑμᾶς ἐν τοῖς σχεδίοις σας. Ὁ Βωνοᾶζ θὰ
διαλάμψῃ, χάρις εἰς ὑμᾶς, ὅσον οὐδεὶς. Ταῦτοχρόνως ἀ-
σφαλίζετε τὴν ἰδίαν ὑμῶν ἡσυχίαν.

Ἡ ἱταλὶς τὸν ἤκουε μὲ ὕψος ἀγρίου, μὲ συναίσθημα
αἰσχύνης διὰ τὴν ἀποτυχούσαν ἐπιχείρησίν της, διὰ τὴν
ἀλλόκοτον δουλείαν, εἰς ἣν ἦτο ὑποβεβλημένη καὶ ἧς ἡδυ-
νάτει ν' ἀποσείσῃ τὸν ζυγόν.

— Οἱ ὄροι σας, ἐπανελάβε, καὶ ὄχι φράσεις;

— Τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Σαρναίου.

Ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλὰρ ἦτο πεποικισμένη διὰ ψυχῆς
ἰσχυράς.

Θὰ ἔδιδεν ἐν ἑκατομμύριον, δίχως νὰ συνοφρυωθῇ πρὸς
τὸν γενναῖον, ὅστις, ἅμα τῇ ἐξόδῳ ἀπὸ τοῦ μεγάρου Κα-
ζόλα, θὰ περιέμενε τὸν ἐπονειδιστὸν κερδοσκοπὸν τὸν προ-
τείνοντα αὐτῇ συναλλαγὴν, ἣν ἀπώθει· ἡ ὑπερφηάνειά
της, ἀλλ' ἡ πρώτη της ἀποτυχία τὴν καθίστα δῶσι-
στον.

Ἐπειράθη δειλὴν παρατήρησιν.

— Δὲν εἰμαι ἐγὼ ἡ διαθέτουσα τὴν καρδίαν τῆς δε-
σποινίδος Σαρναίου, εἶπεν. Ἐλάβε τὴν θλιβεράν ἐπὶ τούτου
πεῖραν.

Ὁ Βωνοᾶζ εἰδείχθη εὐγλωττος.

Ἀπέκρουσε τὸ ἐπιχείρημα σχεδὸν φαιδρῶς, μὲ ὕψος
κομψὸν καὶ εὐχέρως.

Ἐν ἡλικίᾳ δεκαοκτῶ ἐτῶν, ἡ νεανὶς εἶνε εὐπλαστός κη-
ρὸς, ὃν διαχειρίζεται - τις ὡς θέλει. Ἀλλως, δὲν ἐπεβλά-

λετο. Ἐπέβαλλε πρὸς τὴν δούκισσαν δεσμόν δι' ἐπιθέσεως
καὶ ἀμύνης, εὐπρεπῶς ἐκτελουμένων.

Δὲν ἀπέκρυπτε τὸ ὅτι εἶχε καὶ φίλον· ὅτι, χωρὶς νὰ
παραβαίνει τὰ καθήκοντά του, ὁ Καμπεϋρόλ ᾔθελε τὸ κα-
λὸν του· ὅτι τῷ ἦτο ἀπὸ πολλοῦ φίλος καὶ ἡ φιλία αὐτῇ,
στηριζομένη ἐπὶ ἀμοιβαίας ἐκτιμήσεως, ἦτο ἀναλλοίωτος
ἅμα καὶ σταθερά, ὅτι ἡ Λευκὴ Σαρναίου περιέβαλλε διὰ τῆς
ἀπολύτου αὐτῆς ἐμπιστοσύνης τὸν εὐθυμὸν καὶ ἀφοσιωμέ-
νον ἱατρὸν, ὅστις ἐπράυνε τὰς θλίψεις της· ὅτι περιέμενε
μῖαν λύσιν μέχρι τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ ἰουνίου καὶ ὅτι
εὐκόλως ἡ δούκισσα θὰ ἦγε τὴν ἐγγονὴν της εἰς τὰ αἰσθη-
ματα, ἅτινα παρ' αὐτῆς προσεδόκα.

Ἐδήλωσεν ὅτι ᾔθελε νὰ φαίνεται ἀγνοῶν τὸ σφάλμα
ὁ κηλόμενος, ἀφοῦ θὰ τῷ ἦτο ἡ αἰτία πλούτου, ἐξ ἴσου
πρὸς τὸν ὁποῖον θὰ ἡγάπα τὴν ἀποκομίσασαν αὐτόν.

Συνεκάλυψε τέλος μὲ ἄκραν δεξιότητα καὶ διὰ τῶν εὐ-
λαβεστέρων τρόπων, ὅλον τὸ σκληρόν, τὸ ταπεινὸν καὶ τὸ
ληστρικὸν τῶν ἀπαιτήσεών του.

— Τοῦτο μόνον θέλω, εἶπεν ἐν τέλει, νὰ μὲ μεταχει-
ρισθῆτε ὡς φίλον, νὰ μὲ ἀνεχθῆτε ὡς οἰκτεῖν σας καὶ ν' ἀ-
σκήσητε ὅλην ὑμῶν τὴν ἐπιρρίην ἐπὶ καρδίας, ἣν ἐννοῶ
νὰ κερδίσω.

Ἡ δούκισσα ἐξηκολούθει οὕσα συνωφρυνμένη, ἀλλ' εἶχε
νικηθῇ.

— Ἔστω, εἶπεν. Αὐτὸ ζητεῖτε διὰ τὴν σιγὴν σας;

— Ἐχετε ἀνάγκην ὀρκου;

Ἐξεδικηθῇ διὰ φράσεως προσβλητικῆς.

— Τὸ συμφέρον σας μοὶ ἀρκεῖ.

Ἐκεῖνος δὲν ἐζήτησε τὴν ἀνάκλησιν τῆς ὕβρεως.

— Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι; εἶπεν.

— Ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη.

— Ἐλπίζω νὰ σας κερδίσω, μεθ' ὅλας ὑμῶν τὰς προ-
λήψεις.

— Δοκιμάσατε!

Τῷ ἐτόξευσε βλέμμα βασιλίσκου, πραϋνθὲν αἰφνης ὑπὸ
ἐν νεύμα τοῦ κόμητος.

— Θύρα τις ἡνοίχθη.

Ἡ Λευκὴ Σαρναίου ἔστη πρὸς στιγμὴν παρὰ τὸ κατώ-
φλιον τῆς αἰθούσης.

Μελανὰ ἐνδεδυμένη, προεπορεύετο γέροντος, ἔχοντος
τὴν ἐκφρασιν πρῶτον καὶ καλοκαγαθόν.

Ἦτο ὁ κόμης Καζόλα, γνωστότατος ἐν Νεαπόλει διὰ
τὸ συμβιβαστικὸν τοῦ ὕψους του καὶ τὴν πρώτου βαθμοῦ
εὐγένειάν του.

— Ἐξιδελέ μου, εἶπεν ἡ δούκισσα, ὁ κύριος κόμης
Φίλιππος δὲ Βωνοᾶζ, εἰς τῶν ἐν Βερρὺ γειτόνων μας καὶ
τῶν καλῶν μας φίλων, προτίθεται νὰ διέλθῃ ἡμέρας τινὰς
ἐν Νεαπόλει καὶ ἡ φιλοξενία σας θὰ τὸν κολακεύσῃ πολὺ.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν ὁ Βωνοᾶζ εἰδείπνα εἰς τὸ μέ-
γαρον παρὰ τὴν Λευκὴν Σαρναίου.

Ἐπανελθὼν εἰς τὰ ἴδια, ἔγραψε δύο γραμμὰς πρὸς τὸν
φίλον τοῦ Καμπεϋρόλ, ἵνα τῷ ἀναγγεῖλῃ ὅτι: «Τὰ πάντα
βαίνουν κατ' εὐχὴν».

Ὁκτὼ ἡμέρας ἀργότερον, ἡ δούκισσα ἦτο ἐξφκειωμένη
πρὸς τὴν ιδέαν τοῦ νὰ ἐμπιστευθῇ τὰς τύχας τῆς ἐγγο-
νης εἰς αὐτὸν τὸν μνηστῆρα, ὅστις δὲν ἐπεδείκνυε τὰ προ-
τερήματά του καὶ ἔκρυπτεν ἐπιμελῶς τὰ ἐλαττώματα,
ἐξ ὧν ἦτο γαγγραινωμένος μέχρι μυελοῦ ὀστέων.

Τὴν 15 Ἰανουαρίου, ἀφοῦ ἐπέστρεψε εἰς τὸ ἐν Παρι-
σίοις μέγαρόν της, ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν ἔμενε μόνη ἐν τῷ
θαλάμῳ της μετὰ τῆς ἐγγονῆς της, τῇ ἔλαβε τὴν χεῖρα
καί, μὲ ὑπερβάλλουσαν τρυφερότητα:

— Λευκή, τῇ εἶπε, γνωρίζεις ὅτι θέλω τὴν εὐτυχίαν
σου.

— Μάμμη!

— Ἐσκέφθην ὀρίμως περὶ τῶν μέσων, δι' ὧν θὰ κατωρ-
θοῦτο. Σὲ ζητοῦν εἰς γάμον.

Ἡ καρδιά της νεάνιδος συνεφίγχθη.

Ἀπὸ πολλοῦ περιέμενεν αὐτὴν τὴν εἰδησιν.

— Ὁ κύριος Βωνοᾶζ; ἐψιθύρισε.

— Ναί, ὁ κύριος δὲ Βωνοᾶζ.

— Τί τῷ ἀπηντήσατε;

— Ὅτι θὰ σὲ συμβουλευόμην... καὶ ἐκ τῶν προτέρων τῷ ἡνοῖζα τὸν οἶκόν μου.

— Ὁ κύριος δὲ Βωνοᾶζ ἤρχετο τῷ φόντι συχνότατα ἐδῶ, ἐψιθύρισεν ἡ Λευκή. Τί μὲ συμβουλευέτε;

— Πρέπει πάντοτε νὰ ὑπανδρευθῇς. Δὲν δύνασαι νὰ ζῇς μόνη.

— Κατόπιν τῶν διατρεξάντων!

— Τὸ παρελθὸν δὲν ὑρίστανται πλέον! εἶπε ζωηρῶς ἡ δούκισσα. Τίς λοιπὸν τὸ γνωρίζει ἢ τὸ ἐνθυμεῖται; Πρέπει ν' ἀποθάνῃ διὰ οὐ ὡς διὰ τοὺς ἄλλους. Καὶ ἔπειτα, ἀκουσον καλῶς· ὁ κύριος Βωνοᾶζ ἔχει πολλὰς αὐτὸς οὗτος παρεκτροπὰς, ἵνα τῷ συγχωρηθῶσιν· ὁ κύριος Βωνοᾶζ θὰ κατεστρέφετε ἂν δὲν προσηρχόμεθα αὐτῷ βοηθοί· ὁ κύριος Βωνοᾶζ, εἰς ἑπακρον ὄλων, δὲν εἶνε ἀξίος τῆς χειρὸς σου διὰ τὸ ἀσήμαντον τῆς εὐγενείας του, ὁ κύριος Βωνοᾶζ ἐν αὐτῷ τῷ γάμῳ εὐρίσκει περιουσίαν καὶ τὴν λαμπρότητα περιωπῆς ἀπροόπτου. Θὰ ἦνε ὑποχείριός σου ἐξ εὐγνωμοσύνης· θὰ κυριαρχῇς αὐτοῦ δι' ὅλου τοῦ ὕψους τοῦ γένους καὶ τοῦ πλούτου σου. Δὲν ἔχεις λοιπὸν νὰ τῷ δώσῃς λόγον. Ἐννοεῖς;

— Ἐννοῶ ὅτι ὁ κ. Βωνοᾶζ συνάπτει γάμον φιλοδοξίας καὶ φιλοχρηματίας... ἀλλ' ἐννοῶ ἐπίσης, νομίζω, ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς σὰς ἀρέσκει καὶ τὸν ἐπιθυμεῖτε!..

Ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλὰρ δὲν περιέμενε τοιαύτην σαφὴ ἀπάντησιν.

Ἐμείνε πρὸς στιγμὴν ἀμνηχανοῦσα· εἶτα σύρουσα πρὸς αὐτὴν τὴν ἐγγονήν νης τῇ εἶπε διὰ φωνῆς συγκεκινημένης:

— Δὲν πρέπει νὰ καταδικάσωμέν τινα διὰ τὴν φιλοδοξίαν του... Ὁ κύριος Βωνοᾶζ δὲν ἀδιαφορεῖ ἴσως πρὸς τὰ πλούτη σου, ἀλλ' ὁ κύριος Βωνοᾶζ σὲ ἀγαπᾷ... τὸ γνωρίζω ἀπὸ πολλοῦ.

— Καὶ ἐγὼ ὠρκίσθην οὐδένα ν' ἀγαπήσω...

— Παιδαριώδης λόγος!

— Ἡ καρδιά μου ἐκλείσθη διὰ παντός!

— Πλάνη!

— Μάμμη!

— Μὴ διδῇς ἀπάντησιν... Τίς σὲ βιάζει;.. Ἀκολούθει μόνον τὰς συμβουλὰς μου... Ἀκουε τὸν κύριον Βωνοᾶζ... Θὰ σοὶ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθήματά του. Τῷ ὑπεσχέθην τὴν προστασίαν μου... Τηρῶ τὸν λόγον μου! Μὴ τὸν ἀποθαρρύνῃς... Σκέπτου. Μία νεαρά γυνὴ ἔχει ἀνάγκην στηρίγματος· μετὰ τινα ἔτη δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον. Ἐχε το ὕψιν.

Τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ στήθους της καὶ τὴν ἡσπάσθη ἐπὶ τοῦ ἀγνοῦ της μετώπου, μεταξὺ τῶν βοστρυχωδῶν πλοκάμων τῆς ὠραίας της ξανθῆς κόμης.

Ἡ δεσποινὶς Σαρναίου ἀπῆλθε νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἔμενεν ἐπὶ πολὺ θεωροῦσα φωτογραφίαν τινα τοῦ ἐραστοῦ της.

— Διατί μ' ἐγκατέλειπεν; ἐσκέπτετο.

Ἐσπέραν τινα ἑορτῆς, πέντε μῆνας ἀργότερον, ἐνῷ ὁ κόμης Βωνοᾶζ καταστάς οἰκεὶς τοῦ μεγάρου λὰ Ρὸς Βιλλὰρ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φραγκίσκου Α', ἰκέτευε τὴν νεάνίδα νὰ τῷ δώσῃ ἀπάντησιν, τὸν ἠτένισε κατὰ πρόσωπον καὶ τῷ εἶπεν·

— Ἀναχωροῦμεν ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν διὰ Βερρῦ.

— Θὰ σὰς ἠκολούθουν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου.

— Λοιπὸν, θὰ σὰς ἰδωμεν ἐκεῖ;..

— Ἄμα τῇ ἀφίξει σας.

Ἡ Λευκὴ συνεβουλεύθη τὸν ἡμεροδείκτην.

— Ἐλθετε εἰς Ζονσέρην τὴν κυριακὴν, δύο Ἰουλίου.

— Ποίαν ὥραν;

— Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἐσπερινοῦ... θὰ ἤμαι μόνη... εἰς τὸ κισσοσκεπὲς ἐξωκλήσιον... καὶ ἐκεῖ... ἀφοῦ τὸ θέλετε... θὰ σὰς δώσω τὴν ἀπάντησιν...

— Ὁ κόμης τῇ ἡσπάσθη τὴν χεῖρα λέγων:

— Θὰ ἤμαι.

ΚΓ'

Ἐξομολόγησις.

Εἴκοσι μῆνες εἶχον διαρρέυσαι ἀπὸ τῆς μοιραίας νυκτός, καθ' ἣν ἡ δεσποινὶς Σαρναίου εἶχεν ἰδεῖ τὸν ἐραστὴν της Γεώργιον Δαμβέρτον διὰ τελευταίαν φοράν.

Ὁ Βωνοᾶζ δικαίως εἶχεν εἶπει: ψυχὴ δεκαοκταεὶς εἶνε ἀπαλὴ καὶ εὐπλαστός μεταξὺ χειρῶν ἐπιδεξίων.

Ἐν τούτοις ἡ ἰδικὴ της παρῆχε πλείονα ἀντίστασιν τῆς τῶν λοιπῶν.

Ὁ τύπος, ὃν ὁ πρῶτος ἔρωσ εἶχε χαραῖξει ἐν αὐτῇ, ἦτο λίαν βαθύς· οὐδὲν τὸν ἐξήλειπεν.

Ἐξ ἄλλου, ἡ Λευκὴ εἶχε τὴν καρδίαν πολὺ εὐγενὴ καὶ καθαρὰν, μὴ ἐπιτρέπουσαν αὐτῇ νὰ θεωρήσῃ τὰς δοθείσας ὑποσχέσεις της λελυμένας, ἔστω καὶ τῇ ἀδείᾳ τοῦ λαβόντος αὐτάς.

Ἐθεώρει ἐκυτὴν πάντοτε ὡς δεσμίαν διὰ τῶν ὀρκῶν της. Μάτην ὁ θάνατος τῶν τέκνων της, συντρίβων, ὡς ἐνόμιζε, τοὺς πρὸς τὸν ἐραστὴν της δεσμούς, τὴν καθίστα ἐλευθέραν.

Δὲν τὸ ἠθέλησε καί, κυριευομένη ὑπὸ ἀδυναμίας τόσοσ σημαντικῆς καὶ τόσοσ συγγνωστῆς, ἠθελεν, ἂν μὴ συνεδέετο πρὸς ἐκείνον, εἰς ὃν ἐλευθέρως παρεδόθη, νὰ μὴ ἀνῆκεν εἰς οὐδένα ἄλλον.

Ἦτο ἡ εὐχὴ της, ὁ πόθος της, θὰ ἦτο ἡ εὐτυχία της ἡ μόνη ἐφ' ἣ τοῦ λοιποῦ θὰ ἐνεκαυχᾶτο. Καὶ πανταχόθεν, συνησπίζοντο κατ' αὐτῆς ἵνα τὴν πείσωσιν εἰς γάμον πρὸς ὃν ἡσθάνετο ἔμφυτον ἀποστροφὴν.

Τοῦτο δὲν ἐσήμαινεν ὅτι ἡδύνατο ὁ κόμης Βωνοᾶζ νὰ ἀπκρέσκη εἰς νεάνίδα.

Λαμπρὸς ἐν ταῖς συνδιαλέξεσι, κομψὸς ἱππεύς, ὑπέροχος εἰς πᾶσαν σωματικὴν ἀσκήσιν, πλήρης χάριτος λεπτῆς, τερπνὸς διὰ τὸ πνευματώδες του, κατορθῶν διὰ τῆς ἐμφύτου λεπτότητός του ν' ἀποφεύγῃ πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ θλίψῃ τρυφερὰν ψυχὴν, ἣν ἡ λύπη κατέστησεν ἐπὶ μᾶλλον εὐαίσθητον, ἦτο πεπροικισμένος δι' ὄλων τῶν χαρίτων τῶν ἀρεσκουσῶν εἰς τὰς γυναῖκας καί, ἐν συντόμῳ, ἡ πείρα τῶν διασκεδάσεων τὸν εἶχεν διδάξει διὰ τίνος ὁδοῦ ἐπιτυχᾷ τις ἀσφαλῶς νὰ τὰς πείσῃ καὶ τὰς νικήσῃ.

Δὲν ἐνέπνεε λοιπὸν πρὸς τὴν Λευκὴν ἀποστροφὴν ὁ σύζυγος, ὃν τῷ πρότεινον, ἀλλ' ὁ γάμος.

Ἡθελε, περιθάλπουσα ἐν ὄνειρον, νὰ τηρῇ ἀθικτον ἐν τῇ καρδίᾳ της τὴν μνήμην τοῦ μόνου θέλξαντος αὐτὴν ἔρωτος, μεθ' ὅλας τὰς λύπας, ὧν ὑπῆρξεν ἡ πηγὴ.

Μάτην ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ, μάτην ἡ δούκισσα αὐτῇ, καλῇ τῇ πίστει, ἐλκυσθεῖσα ἐπὶ τέλους ὑπὸ τοῦ κόμητος Φιλίππου, ἐπειῶντο νὰ τὴν καταπείσωσι περὶ τῆς ἀνάγκης αὐτοῦ τοῦ γάμου.

Εἰς τὰ ἐπιχειρήματά των, οὐδεμίαν ἀντέτασεν ἀρνησιν.

Ἐφαίνετο ὑποχωροῦσα εἰς τὰς ἐπιμόνους των αἰτήσεις ἀλλὰ περιέμενεν ἀνυπομόνως τὴν ὥραν τῆς συνεντεύξεως ἣν εἶχεν ὀρίσει πρὸς τὸν ὑποψήφιον μνηστήρᾳ της.

Ἡ ὥρα ἐπὶ τέλους ἐσήμανε.

Τὸ ταξιδίδιον τοῦ Βερρῦ εἶχε κατὰ τὴν θέλησίν της ἐκτελεσθῇ. Ἀκατανίκητος ἔλξης τὴν ἀνεκάλει εἰς αὐτὰ τὰ μέρη, ὅπου ἀνεύρισκε τὸν μυστηριώδη τάφον, τὸν περιέχοντα τὰ λείψανα τοῦ μόνου της ἔρωτος.

Αὐτὴ ἡ τόσοσ θλιβερά καὶ μελαγχολικὴ γῆ τῆς Ζονσέρης τῇ ἤρεσκε. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι μέρος τῆς καρδίας της

εἶχε κατατεθῆ ὑπὸ τὰς πλάκας ἐκείνας, ἐφ' ὧν τοσάκις εἶχε γονυπετήσῃ, ἐν τῷ ναίσκῳ, πρὸς ὃν ἡ σκέψις τῆς ἐπανήρχετο ἀδιαλείπτως.

Ἡ κυριακὴ εἶχεν ἐπέλθει.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μόνη μετὰ τῆς μάμμης τῆς, ἥτις ἐδιπλασίαζε τὴν πρὸς ἐκείνην τρυφερότητα τῆς.

Ὅσκι θέλουσα ν' ἀπομακρύνῃ τῶν χειλέων τῆς πικρόν τι φάρμακον, ἐπειράθη τελευταίαν δοκιμὴν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς δουκίσσης, καὶ διὰ τόνου συγκινουῦντος λίθον τῇ εἶπε ριπτομένη εἰς τὸν τράχηλόν τῆς :

— Μάμμη, ἡ εὐτυχία μου θὰ ἦτο τὸ νὰ ἔμενον διὰ πικνὸς μαζύ σας... μόνη, ἐλευθέρα !

Ἡ Ἰταλὶς ἐστέναξε.

— Ναί, ἐὰν ἡ ζωὴ μου ἦτο αἰωνία, ὑπέλαβε, θὰ ἦτο δυνατόν.

— Διατί νὰ ὑπανδρευθῶ ;

— Πρέπει !

— Δὲν ἀγαπῶ τὸν κύριον Βωνοᾶζ, μάμμη !

— Τὸν μισεῖς ;

— Ὅχι, βεβαίως.

— Ἐγὼ οὐδέποτε ἐλάτρευσα τὸν δοῦκα λὰ Ρὸς Βιλ-λάρ, εἶπε ψυχρῶς ἡ δούκισσα.

Ἡ Λευκὴ ἡσθάνθη ἐαυτὴν καταδικαζομένην. Κατέστη κατώχρος.

— Ἐν τούτοις, προσέθηκεν ἡ Ἰταλὶς, ὑπῆρξαμεν εὐτυχεῖς, ὅσον δύναται τις νὰ ᾔνῃ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κόσμου, καὶ ἡ ζωὴ μας ὑπῆρξε πλήρης τιμῆς καὶ περιστοιχουμένη ὑπὸ τῆς γενικῆς ὄλων ἐκτιμήσεως.

— Σὰς ἱκετεύω !... ἐψιθύρισεν ἡ νεανίς.

Ἡ δούκισσα ἐπέθηκε φίλημα ἐπὶ τῆς ξανθῆς κόμης τῆς καὶ ἐπανάλαβε μετ' ἄλλοκότου τόνου :

— Πρέπει... πιστεύσόν με.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, τὸ ἐπίσημον ὄχημα, ἀγόμενον ὑπὸ τῶν δύο του ὑπερμεγέθων ἵππων, διηυθύνετο ἐν καλ-πασμῷ βαρεῖ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ζονσέρης, ὅπου ἡ δούκισσα, πιστὴ εἰς τὰς ἐξῆς τῆς, μετέβαινε ν' ἀκούσῃ τὸν ἐσπερινόν, ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ δύο ψαλ-τῶν τοῦ χωρίου, ἐνώπιον τριακοντάδος χωρικῶν.

Ἡ Λευκὴ ἐπροφασίσθη ἀδιαθεσίαν καὶ ἔμεινεν ἐν τῷ πύργῳ.

Εἰς τὰς τρεῖς τετυλιγμένη διὰ τοῦ μεταξίνου τῆς ἐπεν-δύτου τοῦ ἀπολίγοντος εἰς λευκοὺς κροσσούς, διέβη βή-ματι βραδεῖ τὸ δῶμα καὶ τὴν γέφυραν, ἠκολούθησε στε-νὴν δίοδον, ἔχουσεν τὰ πλάγια κατάρυτα καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ κισσοσκεπὲς παρεκκλήσιον.

Πάραυτα παρητήρησε τὴν εἰσοδον, ἥς αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταί.

Ὁ τόπος εἶνε μυστηριώδης καὶ σκιερὸς. Μεθ' ὅλην τὴν γαλήνην τῆς ὥραιας ἐκείνης θερινῆς ἡμέρας, τὸ φῶς μό-λις ἐκεῖ εἰσέδουε.

Φηγοὶ μὲ πυκνὸν τὸ φύλλωμα, ἔλατοι μὲ τοὺς κλάδους μαύρους καὶ κρεμαμένους, ἐξήπλουν τὴν σκιάν των ἀνω-θεν τῆς στέγης.

Μικρὰ δάση φυτειῶν ἐσχημάτιζον εἰς τὰ πέριξ εἰδός τι ζώης.

Ὅτε ἡ νεανίς ἐπλησίασεν, ἀνὴρ τις ἠγέρθη καὶ προῦ-χώρησε βήματά τινα πρὸ αὐτῆς.

Ἐφόρει μαῦρον ἐπενδύτην θαυμασιῶς ἐπιδεικνύοντα τὸ λιγυρόν του καὶ ρωμαλέον σῶμα. Ἐφερεν ὑποδήματα ἱπ-πέως· ὁ χαλαρὸς του λαιμοδέτης, μετὰ τελείας κομψότη-τος δεδομένος, καὶ ὁ ἐπὶ τῆς κόμης του ἐρριμένος πῆλος συνεπλήρουν σύνολόν τι ἀρκούντως ἐλκύνον τὴν προσ-οχὴν.

Ἐκράτει ὥρατον μαστίγιον καὶ μικροσκοπικοὶ πτερνι-στήρες ἐστειλὸν ἐπὶ τῶν πτερνῶν του.

— Ἐπεθυμήσατε νὰ μοὶ ὁμιλήσετε, φιλάττη μου Λευ-

κὴ, ἤρχισε, λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς νεανίδος καὶ φέρων αὐτὴν ἐπὶ τῶν χειλέων του· ἰδοὺ ἐγώ.

Καὶ μὴ ἀποκρινομένης ἐκείνης, προσέθηκεν :

— Ἐφθασα ὡς ἐραστὴς εἰς συνέντευξιν. Ἐδεσα τὸν ἵππον μου ἐν τῷ ἄλσει, οὐτινος αἱ κιγκλίδες ἦσαν ἀνοι-κταί. Ὁλίσθησα ἕως ἐδῶ διὰ πλαγίων ἀτραπῶν. Πρὸς τί αὐτὸ τὸ μυστήριον ;

Ἡ καρδία τῆς δεσποινίδος Σαρναῖου ὑπηγέρθη, τὸ στη-θὸς τῆς ἐξωγκώθη ὑπὸ στεναγμοῦ, ἀλλ' ἐγένετο κυρία τῆς συγκινήσεώς τῆς καὶ διὰ φωνῆς σταθερᾶς εἶπεν :

— Ἐζητήσατε τὴν χεῖρά μου παρὰ τῆς μάμμης μου, κύριε δὲ Βωνοᾶζ...

— Μὲ τὸν ζωηρὸν πόθον τοῦ νὰ τύχῃ εὐμενοῦς ὑποδο-χῆς !

— Ἡ δούκισσα σὰς προστατεύει, κύριε, πάσῃ δυνά-μει...

— Ἐχει αὐτὴν τὴν καλωσύνην, τῶντι.

— Ἐὰν τὴν ἤκουον, θὰ ἔδιδον ἤδη τὴν συναίνεσίν μου, ὡς ἔδωκε τὴν ἰδικὴν τῆς.

— Ἐνόμιζον...

— Τί λοιπόν ;

— Ὅτι θὰ εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐγινόμην εὐαρέστως δεκτὸς ἐκ μέρους ὑμῶν, ὡς ἐκ μέρους ἐκείνης.

Εἶπε τοῦτο μὲ τόνον πόθου λίαν περιπαθῶς ἐκφρα-σθέντα.

Ἡ Λευκὴ ὕψωσε τὴν χεῖρα ἵνα διακόψῃ τὸν χείμαρρον τῶν ἐκδηλώσεων, αἵτινες θὰ ἐξήρχοντο τῶν χειλέων τοῦ κόμητος.

— Ἀλλοίμονον ! κύριε, εἶπε, προτοῦ ὑμεῖς ἀποφασίση-τε, πρὶν ἐγὼ αὐτὴ ἀποφασίσω τι τὸ ὀριστικόν, ἔχω πρὸς ὑμᾶς καθήκον τι νὰ ἐκπληρώσω !...

— Πρὸς ἐμέ ;

— Ἐχω νὰ σὰς ἐξομολογηθῶ τι.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῇτε ;

— Ἡλπιζον ὅτι ἡ μάμμη μου θὰ μὲ ἀπήλλαττεν ἐξο-μολογήσεως, ἥτις μοὶ στοιχίζει, τὸ ὁμολογῶ, καὶ πρὸ τῆς ὁποίας πολλάκις ὠπισθοχώρησα. . . Νομίζει ὅτι ἔχει λό-γους νὰ σιωπῇ... Δὲν τὴν κατακρίνω. Ἐννοεῖ τὴν τιμὴν κατ' ἴδιον τρόπον... Ἐγὼ τὴν ἀντιμετωπίζω ἄλλως...

— Λευκὴ ! ἱκέτευσεν ὁ Βωνοᾶζ.

— Μὴ μὲ διακόπτετε. Ἐχω καθήκον νὰ ὁμιλήσω καὶ θὰ ὁμιλήσω. Δὲν σὰς ζητῶ, κύριε, ἀφοῦ μὲ ἀκούσετε, εἰμὴ τὸ ν' ἀποβάλετε σχέδιον, πρὸ τοῦ ὁποίου ὑμεῖς αὐτοὶ θὰ ὠπισθοχωρήσετε, καὶ νὰ ἐνταφιάσετε τὴν θλιβεράν αὐτὴν ἐκμυστήρευσιν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς μνήμης σας !...

— Λευκὴ, σὰς ἱκετεύω, ὑπέλαβεν ὁ κόμης, ρίψτε κατὰ μέρος ὅ,τι καλεῖτε ἐξομολόγησιν. Ὅ,τι καὶ ἂν ἔχετε νὰ μὲ πληροφορήσετε, δὲν θὰ μοὶ ἐξαλείψῃ τὸν πρὸς ὑμᾶς εὐ-λαβὴ καὶ βαθὺν ἔρωτα... Οὐδὲν δύναται νὰ τὸν ἀλλοιώσῃ.

— Τοῦτο, διότι ἀγνοεῖτε τὸ παρελθόν μου. Δυνατὸν νὸ νομίζετε, ἀκούοντες τὴν λέξιν ἐξομολόγησιν ὅτι πρό-κειται περὶ ἐλαφροῦ τινος ἀτοπήματος καὶ συγγνωστοῦ... Σκέπτεσθε ἴσως ὅτι, ἐπιτυχῶντες τὴν χεῖρα τῆς δε-σποινίδος Σαρναῖου, ἀποκτᾶτε μνηστὴν ἀνεπίληπτον καὶ ἡ ὁποία οὐδὲν ἔχει φθεῖρει...

— Χάριν !

— Ἡ πραγματικότης, κύριε Βωνοᾶζ, εἶνε θλιβερωτέρα παντὸς ὅ,τι δύνασθε νὰ ὑποθέσητε... Ἀκολουθεῖτέ με.

Τῷ ἔλαβεν αὐτὴ τῶρα τὴν χεῖρα καὶ τὸν ἔσυρε μέχρι τοῦ προδόμου τοῦ ἐκκλησιδίου.

Ἐκεῖ ἐστάθη.

Ἀμφίβολον φῶς ἐφώτιζε τὰς πλάκας.

Ἡ Λευκὴ, ὀρθία ὑπὸ τὸν θόλον τῆς εἰσόδου, ὑπέδειξε πρὸς τὸν κόμην εὐρὺν καὶ λεῖον λίθον, ἀνευ ἐπιγραφῆς, τε-θειμένον εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἐξωκλήσιου.

— Βλέπετε τὸν λίθον αὐτόν ; εἶπε μετὰ τινος φρικιά-σεως ἐν τῇ φωνῇ.

— Ναί.
 — Πολλάκις τὸν ἐπότισα διὰ τῶν δακρύων μου ἀπὸ δεκαοκτῶ μηνῶν.
 — Διατί;
 — Ὁ λίθος αὐτὸς σκεπάζει τάφον...
 — Τάφον, ἐψιθύρισεν ὁ Βωνοῶζ, ὑποκρινόμενος ἐκπληξιν.
 — Ὁ τάφος αὐτὸς περιέχει δύο παῖδιά σου ὀνόματος...
 — Τρέμω μὴ ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ τὸ συμβαῖνον!
 — Περιμένετε. Τὰ δύο τέκνα ἐγεννήθησαν ἐξ ἐνὸς ἀμαρτήματος. Ἦσαν δύο μικραὶ κόραι... δίδυμοι. Ὁ Θεὸς τὰς ἀνέλαθεν ἀπὸ τῆς μητρὸς των ἥτις οὐδὲ κἀν τὰς ἐγνώρισε, καὶ ἦτις θὰ τὰς ἡγάπα πάσαις δυνάμεσι...
 — Καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆ;
 — Δὲν τὴν μαντεύετε καὶ, ὀφείλω νὰ σὰς ἀπαγγείλω τὸ ὄνομά της;
 — Ὑμεῖς!
 — Ναί, ἐγώ, ἡ Λευκὴ Σαρναίου!
 — Καὶ ὁ πατήρ;
 — Ὁ πατὴρ ἐκαλεῖτο Γεώργιος Δαμβέρτος...
 — Ζῇ ἔτι;
 — Ζῇ καὶ ἐξεπατρίσθη...
 — Γεώργιος Δαμβέρτος! ἐψιθύρισεν ὁ κόμης διερευνῶν τὰς ἀναμνήσεις του.
 — Υἱὸς καλλιεργήτου τοῦ Βωασσῦ... ὁ γείτων τοῦ πύργου, ἔνθα κατῴκουν μετὰ τῆς μάμμης μου. Ὁ γηραιὸς τοῦ πατὴρ ἀποθνήσκει τώρα ἐκ λύπης... Ὁ υἱὸς ἐγένετο ἄφαντος! Ἦτο ἔρως καταδικασμένος... Αἱ κόραι μου ἀπέθανον... θὰ τὰς ἐλάτρευον... Τὴν καρδίαν μου πληροῖ ἡ ἀνάμνησις των, δι' οὐδὲν ὑπάρχει πλέον θέσις ἐν αὐτῇ, κύριε Βωνοῶζ! Ἀδυνατῶ λοιπὸν νὰ τὴν δώσω εἰς τινά, ὡς ἐπίσης τὸ ν' ἀποκομίσω εἰς σύζυγον τὸ ὑπόλοιπον νεότητος φθορείσης καὶ βεβηλωθείσης!... Ἰδοὺ ὅ,τι εἶχον νὰ σὰς εἶπω... Καὶ τώρα, ὑγιαίνετε, κύριε! Εὐκόλως θὰ εὑρετὲ νεάνιδά τινά σώφρονα καὶ ἀγνάν, εὐτυχῇ διότι θὰ συμμερίσθῃ τῆς ζωῆς σας, καὶ θὰ τὴν ἐξωραίσῃ.
 Ὁ Βωνοῶζ οὐδὲν ἔκαμε κίνημα.
 Ἰστατο ἀκίνητος, τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλῶν ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ βωμοῦ, μὲ στάσιν ἀνθρώπου κατακεραυνωθέντος.
 Χωρὶς νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτοῦ πλειότερον, ἡ δεσποινὶς Σαρναίου προῦχώρησε πρὸς τὴν πλάκα καὶ ἀνελύθη εἰς λυγμοὺς γονυπετῆς ἐπ' αὐτῆς.
 Ἐμεινεν ἐκεῖ στιγμὰς τινὰς προσευχομένη, βεβυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις της, αἰσθανομένη τὴν καρδίαν της ἀνακουφισθεῖσαν ἀπὸ τινος βάρους, καὶ νομίζουσα ἑαυτὴν λυτρωθεῖσαν τοῦ γάμου, ὅστις τὴν ἐπέζεε δίκην ἐφιάλτου.
 Ὅτε ἀνηγέρθη καὶ ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πύργον καὶ τὸ δωματίον, τὸ πλήρες ἔτι ἀναμνήσεων ἐκ τῆς τελευταίας συνεντεύξεως, ὁ κόμης δὲν ἐγκατέλιπε τὴν θέσιν του.
 Ἰστατο πάντοτε ὀρθίος, ἐν πλήρει φωτί, πρὸ τῆς ἀψιδωτῆς εἰσόδου τοῦ βωμοῦ.
 Ἡ Λευκὴ κατέστειλε κίνημα ἀδημονίας καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν της.
 Ἐμελλε νὰ διαβῇ τὴν θύραν, ὅτε ὁ Βωνοῶζ τῇ ἤρπασε τρυφερῶς τὸν βραχίονα, καὶ τὴν ἔσυρεν ἐν σιγῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἐφ' οὗ τὴν περιέμενεν ὀλίγας πρότερον στιγμὰς.
 — Λευκὴ, εἶπεν εἰς τόνον προσευχῆς.
 — Τί μὲ θέλετε;
 — Νὰ σὰς ἀπαντήσω!...
 — Πρὸς τί;
 — Νὰ σὰς εἶπω μέχρι τίνος σημείου σὰς ἀγαπῶ!
 — Καὶ κατόπιν αὐτῆς μου τῆς ἐξομολογήσεως;
 — Κατόπιν ὧν!
 — Εἶνε δυνατόν;
 — Εἶνε ἀληθές.
 — Ἀδυνατῶ νὰ σὰς πιστεύσω, ἐψιθύρισεν.

Ὁ κόμης πρὸ πολλοῦ εἶχε προΐδει τὴν σκηνὴν αὐτήν. Ἡ εὐγένεια τοῦ χαρακτηῖρος τῆς Λευκῆς καθίστα βεβαίαν τὴν ἐξομολόγησιν.

Εἶχε λοιπὸν καιρὸν ἵνα παρασκευάσῃ τὴν ἀπάντησίν του. Ἐὰν ἡδυνάτο τι νὰ κατακτήσῃ τὴν νεάνίδα, ἦτο τὸ μέγεθος τῆς συγγνώμης, ἡ ἐπιζῶσα τῆς ὁμολογίας τῆς πτώσεως ἰσχύς τοῦ ἔρωτος.

Ἐγνώρισε πῶς νὰ τύχῃ ἀκροάσεως.

— Ὁμολογῶ, εἶπεν, ὅτι ἡ ἀποκάλυψις αὐτῇ μὲ ἀπελίθωσεν ἐν ἀρχῇ. Ἡδυνάτουν νὰ τὴν πιστεύσω. Ἀπηρτεῖτο στιγμὴ ἱλιγγου, στιγμὴ ἀλλοφροσύνης, ἵνα οὕτω τυφλώτετε καὶ καταστρέφεσθε, σεῖς ἡ προσωποποιήσεις τῆς ἀγνόητος καὶ τῆς τιμῆς. Δὲν μοὶ ἀπεδείξατε τὸ ὕψος τῆς ψυχῆς σας, καθ' ἣν στιγμὴν τόσον ἦτο διὰ σας εὐχερὴς ἡ ἀπόκρυψις μυστικοῦ ἐνταφιασθέντος εἰς τὰ σκότη τάφου! Αὐτὴ ἡ ὁμολογία διπλασιάζει τὸν πρὸς ὑμᾶς θαυμασμόν μου. Μὲ κάμνει νὰ ἐννοῶ πᾶν ὅ,τι ὑπεφέρετε καὶ τὰς αἰτίας τῆς θλίψεως, τῆς κεχαραγμένης ἐπὶ τῶν θελκτικῶν σας χαρακτηρηστικῶν...

Τοῦ ἀνενέωσε τὰς παρατηρήσεις της.

— Ἀπεφάσισα νὰ ζήσω μόνη, ἐπανέλαθεν.

— Ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ; Νὰ καταδικάσητε ἑαυτὴν εἰς τὴν μόνωσιν, εἰς τὴν θανάσιμον μοναξίαν!

Ἐπῆρξεν εὐγλωττος καὶ καταπειστικός.

Τῇ ἐξέθηκε τὴν ἀθλιότητα νεαρᾶς γυναικός, ἐστερημένης στηρίγματος, συμβούλου, οἰκογενείας, ἐκτεθειμένης εἰς πάσας τὰς κακολογίας καὶ τὰς ἐπιρίσεις τοῦ κόσμου.

Δὲν ἔβριξε τὴν ἐν τῇ ψυχῇ της πληγὴν καὶ οὐδένα ἔκαμιν ὑπαινιγμὸν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Γεωργίου Δαμβέρτου, ὃν τόσον σκληρῶς προέδωκε τῇ συμπράξει τοῦ Καμπεϋρόλ.

Ἐδείχθη πνευματωδῶς τρυφερός καὶ ἀφωσιωμένος μέχρι θυσίας.

— Ἐὰν μοὶ ἐκάμνετε τὴν τιμὴν νὰ ἐπληροῦτε τοὺς πόθους μου, εἶπεν ἐν τέλει, οὐδέποτε λόγος ἐπιτιμήσεως θὰ ἐζήρχετο τοῦ στόματός μου, σὰς τὸ ὀρκίζομαι... Ὁ ἀφιέρουν τὴν ζωὴν μου εἰς τὸ ν' ἀποζηρᾶν δάκρυα, ὧν μοὶ ἀπεκαλύψατε τὴν πηγὴν, ἐξ ὑπερβαλλούσης λεπτότητος. Θέλετε νὰ ζῇτε μόνη... ἔστω! Ὅσον καὶ ἂν ἦνε δι' ἐμὲ λυπηρὰ αὐτὴ ἡ θυσία, οὐδὲν θὰ ἀπατήσω... Ὑμεῖς αὐτὴ θὰ καθορίσητε τὸ ὄριον τῶν δικαιωμάτων μου καὶ καθηκόντων. Τόσον σὰς ἀγαπῶ, ὥστε θ' ἀπηλιπζόμην, ἐὰν σὰς ἐζήτουν εὐνοιάιν τινά, ἣν δὲν θὰ μοὶ παρεχωρεῖτε μὲ πλήρη τὴν διάθεσιν, βέβαιος ὢ, ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ θὰ μεταβάλετε αἰσθήματα!

Καὶ ἐνῶ ἐκείνη ἤνοιγε τὸ στόμα ἵνα ἀποκριθῇ, προσέθηκε ζωηρῶς:

— Μὴ μοὶ ἀπαντᾶτε, σκέρθητε καὶ μὴ μὲ ἀπελπίζετε δι' ἀποποιήσεως, δι' ἣν ἴσως μετανοήσητε, διότι εἰμαι βέβαιος, οὐδέποτε θὰ εὕρητε θεράποντα πλέον ἀφιλοκερδῆ, πλέον ὑποταταγμένον καὶ πλέον ἀφωσιωμένον ἐμοῦ!

Ἐκαμε νεῦμα ἀμφιβολίας, ἀλλ' ὁ κόμης ἐγνώρισε νὰ τὴν θίξῃ μὲ τὰς ὑποσχέσεις του, τὰς ἀνταποκρινομένας εἰς τοὺς मुखαιτέρους πόθους της.

Κατὰ βᾶθος ἐδίσταζε, συγκινηθεῖσα ἐξ ἐκείνου, ὅπερ ἐξελάμβανε μεγαλοψυχίαν, ἐνῶ ἦτο ἀπλῶς ἡ ὑποκρισία τῆς συγγνώμης.

Ὁ κόμης ἐδείχθη μέγας κωμωδὸς κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ δεσποινὶς Σαρναίου, ἀγνοοῦσα τὸ διπρόσωπον τῶν ἀνδρῶν, ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἐλυτροῦτο καὶ καθ' ἣν ἡ ἀπώλειά της συνετελέσθη.

Ὁ Φίλιππος δὲ Βωνοῶζ εἶχεν ἀρχίσει τὴν κατάκτησίν του.

Ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ καὶ ἡ δούκισσα τὴν ἤγαγον εἰς πέρας.

Μετὰ δύο μῆνας διαβολικῶν ἐνοχλήσεων, ἐπισκέψεων καὶ ἐπιδείξιων κινήματων, χάρις ἰδίως εἰς τὸ κῦρος τῆς κυρίας λὰ Ρὸς Βιλλάρ, ἡ Λευκὴ, ἐκτὸς ἐκυτῆς, ἀγνοοῦσα τί

ν' ἀποφασίσῃ, ἀφοῦ ἑκατοντάκις ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Ἀμερικὴν, τὴν ἀφαιρέσασαν αὐτῇ τὸν ἐραστὴν της, τὸν μόνον, δι' ὃν ἔτρεφε ἀληθῆ ἀφοσίωσιν, ἐζήτησε τελευταίαν συνέντευξιν μετὰ τοῦ κόμητος Βωνοῶζ καὶ τῷ κατέστρωσε καθαρῶς τοὺς ὅρους της.

Ἦσαν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ πύργου τῆς Ζονσέρης.

Ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ συνδιελέγετο ἐν τινὶ γωνίᾳ μετὰ τῆς δούκισσας.

Ἡ Λευκὴ, καθήμενὴ πρὸ τοῦ κλειδοκουμβάλου της, ἐν ᾧ ὁ κόμης ἐστηριγμένος διὰ τοῦ ἀγκῶνος πρὸ αὐτῆς τὴν κατέτρωγε διὰ τοῦ βλέμματος, τῷ εἶπεν :

— Ἐσκέφθην εἰς τοὺς λόγους σας.

— Καί ; . . .

— Μοὶ ὑπεσχέθητε ὅτι θὰ περιμένετε ἐπὶ καιρὸν τὴν θεραπείαν καρδίας ἀσθενεστέρως παρ' ὅσον σκέπτεσθε ;

— Ἐξακολουθῶ νὰ τὸ ὑπόσχωμαι.

— Ἐγὼ θὰ κανονίζω τὰ δικαιώματά σας καὶ τὰ καθήκοντα.

— Τφόντι.

— Ἀκουσατέ με λοιπόν ! Θὰ φέρω τὸ ὄνομά σας.

Ἡ ὄψις τοῦ κόμητος ἐπλήσθη φαιδρότητος.

Ἐθριάμβευε.

— Θὰ διοικήτε τὴν περιουσίαν μου ὡς σεῖς ἐννοεῖτε.

— Πρὸς τί ἡ τοιαύτη λεπτομέρεια ; εἶπε μετὰ μεγαλοψυχίας.

— Ἐχει τὴν σημασίαν της.

— Σας παρακαλῶ . . .

— Σας ἐξορκίζω νὰ σέβησθε τὸ ὄνομα, τὸ ὅποιον θὰ μοὶ δώσητε, ἀλλὰ δὲν σας ὑπόσχωμαι ἔρωτα.

— Τὸν ἐλπίζω . . . εἶπε μειδιῶν.

— Ὁ γάμος ἡμῶν . . . θὰ ἦναι λοιπὸν ἀνευ ἀποτελέσματος . . . ἀπλῶς διὰ τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ αἰσθανθῶ ἑμαυτὴν πράγματι ἐλευθέραν καὶ καθ' ἣν θὰ νομίσω ὅτι δύναμει καὶ σας παράσχω τὴν καρδίαν καὶ τὴν χεῖρα.

— Σας ἔδωκα τὸν λόγον μου . . . Ὅσον τοῦτο καὶ ἂν μὲ λυπῇ, τὸ δέχομαι . . . μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ γνώμη σας θὰ μεταβληθῇ . . .

Δὲν ἠθέλησε νὰ φανῇ κατανοοῦσα τὴν ἐλπίδα αὐτὴν καὶ πρὸ πάντων νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

— Λοιπὸν σύμφωνοι ; ἐπανελάθεν ἐκείνη.

— Σύμφωνοι, εἶπεν ὁ Βωνοῶζ ὑποκλινόμενος.

— Τότε, σιωπῇ.

Ἐν ᾧ ἀντήλλασσον τὰς βραχείας αὐτὰς φράσεις, ἡ Λευκὴ ἐξέτειλε δι' ἐλαφροῦ κρότου μίαν τῶν περιπαθεστέρων μελωδιῶν τοῦ Σοπέν.

Ἠγέρθη καὶ διευθυνομένη πρὸς τὴν δούκισσαν, εἶπεν αὐτῇ :

— Μάμμη, ἐπιθυμεῖτε νὰ ὑπανδρευθῶ τὸν κύριον δὲ Βωνοῶζ ;

Ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ ἔρριψε βλέμμα πλῆρες ἀγωνίας πρὸς τὸν φίλον του.

Θὰ ἐκέρδιζεν ἢ θὰ ἔχανε τὸ ποσόν, τὸ ὅποιον τῷ ὑπεσχέθησαν ;

Ἡ δούκισσα ἀπήντησεν ἀπλῶς.

— Τφόντι, τὸ ἐπιθυμῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς, διότι ὁ γάμος αὐτὸς θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐδαιμονίαν σου.

Ἡ δεσποινὶς Σαρναίῦ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕψος ἀμβολίας.

— Ἐπεθύμουν νὰ τὸ ἐνόμιζον, εἶπε ταπεινοφώνως. Ἴσως εἶνε ἀληθές, διότι σκέπτεσθε κάλλιον ἐμοῦ. Συνδιελέχθην πρὸς τὸν κύριον δὲ Βωνοῶζ καὶ τῷ ἐξέφρασα ἐπιφυλάξεις μού τινας, εἰς αὐτὰς πρὸ πάντων ἐπιμένω.

— Ἐπιφυλάξεις ; . . .

— Εἶνε μυστικὸν μεταξὺ τοῦ κ. δὲ Βωνοῶζ καὶ ἐμοῦ, ἐπέλαθεν ἡ νεάνις. Εἰμεθα σύμφωνοι. Ὁ κ. Βωνοῶζ μοὶ ἔδωκε τὸν λόγον του. Ὑπὸ τὰς ἐπιφυλάξεις αὐτὰς συναινῶ εἰς τὸν γάμον.

Ἡ καρδία τοῦ ταγματάρχου Καμπεϋρόλ ἐσκίρτησεν ἐν τῷ στήθει του.

Ὅποιοι ἦσαν οἱ ὅροι τῆς δεσποινίδος Σαρναίῦ ; Διατί προέφερε τὸ ὄνομα τοῦ Βωνοῶζ μετὰ καταφανοῦς πικρίας ; Ὀλίγον αὐτὰ τὸν ἐνδιέφερον.

Ἐδίδε τὴν συγκατάθεσίν της.

Ἐκέρδισε τὸ ποσόν του.

— Ἀ ! φίλτατέ μου κόμη, ἀνέκραξε μὲ ὄλα τὰ συμπτώματα σφοδρᾶς πρὸς αὐτὴν τρυφερότητος, ἂν δὲν δαπανήσετε τὸν καιρὸν σας ὅλον εἰς τὰ γόνατα αὐτοῦ τοῦ παιδίου, θὰ ἔχετε νὰ κάμετε μ' ἐμέ, δαίμονα ! Ἐν ὥρατον καὶ ζηλευτὸν λαχεῖον, ὀργὴ τῆς ὀργῆς ! Εὐχαριστήσατε τὴν κυρίαν δούκισσαν . . . σας ἔδωκε καλὴν ἐπικουρίαν, σατανᾶ !

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν βραχεῖα ἐπιστολὴ ἐδόθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τοῦ Πρεῖλλύ, πρωωρισμένη διὰ Παρισίους.

Ὁ κόμης τὴν εἶχε γράψῃ ἐν τῇ ἐξάψει τῆς χαρᾶς του, περιέχοντο δ' ἐν αὐτῇ τὰ ἑξῆς :

« Λατρευτέ μου Ἀγγελε,

« Κατῶρθωσα πράγματα ἀνώτερὰ τῶν ἐλπίδων μου. Ἐντὸς μηνὸς νυμφεύομαι. Ἰδοὺ ἐγὼ πλούσιος ὡς ὁ Κροῖσος ! Θὰ σοὶ ἐξηγήσω τὰ ἀλλόκοτα αὐτοῦ τοῦ γάμου, ἀλλόκοτα τὰ ὅποια θὰ σὲ καταμαγεύσωσι, ζηλότυπος !

« Ὑπολογίζω ὅτι θὰ παραιτήσης τὰς γελοίας σου ἀποφάσεις καὶ μετὰ διетη δεσμών.

« Ἀδύνατον νὰ σὲ λησμονήσω, σὲ ἐπιθυμῶ ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε καὶ ὅσαςκις σκέπτομαι εἰς σὲ ἡ ἀνάμνησίς σου μὲ βραχνίζει μεγάλως.

« Καλὴν ἐντάμωσιν !

« Πᾶν ὅ,τι θελήσης θὰ σοὶ τὸ δώσω.

« Θὰ ἔχω δύο γυναῖκας ! Ἡ μία εἶνε ἡ περιουσία . . . ἡ ἄλλη θὰ ἦναι ὁ ἔρως . . . εἶσαι σύ !

« Φίλιππος.

« Ἐν Βρεῖλ τῇ 27 Αὐγούστου 1869 ».

ΚΔ'

Μινησιεκακία κόρης.

Ἡ Καισαρίνα Βαλοῦς ἦτο εἰς χαρακτήρ. Παράτολμον θὰ ἦτο νὰ τὴν ἀπεκαλοῦμεν καλὸν χαρακτήρα, ἀλλὰ τὴν ἐδικαιολόγει ἡ καταγωγὴ της.

Ἐν αὐτῇ ἀνεκονοῦντο, ὡς ἔντομα ἐν τῷ βάθει νοσηροῦ ἔλους, ὄλα τὰ ἐνστικτα τῶν ἀγρίων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων εἶχε γεννηθῇ καὶ ἀνατραφῇ.

Ἡ Καισαρίνα ἔφερεν ἐν ἐκυτῇ τὸ αἷμα τῶν γεννητόρων της.

Τὸ θυμαστὸν αὐτὸ πλάσμα εἶχεν ἐνστικτα ἀγρία καὶ ζωῶδη.

Ἄλλως τε, πόθεν νὰ ἐλάμβανε τὰς ἀπλᾶς γνώσεις τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς φιλανθρωπίας ;

Ἦτο ἀκόμη θαῦμα ἡ βλαστήσις τοιοῦτου ἀνθρώπου ἐν μέσῳ ἀτμοσφίρας παντοειδῶν βδελυγμιῶν. Διότι τὸ μέρος ἐξ οὗ ὥρμαζτο ἦτο οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ κρησφύγετον κακοποιῶν ὧν καὶ κλεπτῶν.

Οἱ Βαλοῦς ἔζων διὰ τῶν κλοπῶν κατῴκουν ρυπαρὰν τινα φωλεὰν εἰς τὰ περίχωρα ὁ πατήρ, ὅσαςκις δὲν ἦτο εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Μελζᾶς ἢ ἐν τινὶ εἰρκτῇ δεσμῶν, ἐπλανᾶτο πρὸς ἀναζήτησιν λείας ἀπάγων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὰ μικρά του. Ἡ μήτηρ ἦτο ἐτι χειροτέρα . . . Ἐν ἡ Καισαρίνα δὲν ἐπωλήθη ἐν ἡλικίᾳ δώδεκα ἐτῶν, σημεῖον ὅτι εἶχεν ἡδὴ ὄνυχας ἵνα ὑπερασπίζεται ἑαυτὴν καὶ κεφαλὴν ἵνα ἀνθίσταται.

Λοιπὸν, δὲν διαβαίνει τις ἀτιμωρητὴ μέρη μεμολυσμένα ὑπὸ τόσων μεταδοτικῶν μiasμάτων.

Ἡ Καισαρίνα κτυπωμένη, ὑπόχρεως νὰ ὑπερασπίζεται ἐκυτὴν, ζῶσα ἐκ τοῦ μηδενός, μόλις κοιμωμένη ἐκ φόβου μὴ ἐξ ἀπροόπτου προσβληθῇ, ἐνδυομένη ράκη, μανθάνουσα

νὰ γράφῃ καὶ ν' ἀναγινώσκῃ ἐκ θαυμαστῆς ἰσχύος τῆς θελήσεώς της, παραδεδομένη εἰς ὅλα τὰ κακὰ παραδείγματα τὰ μέλλοντα νὰ τὴν καταστρέψωσι καὶ τὴν παρασύρῳ εἰς τὸν βόρβορον, δὲν εἶχε τὴν συνείδησιν τοῦ κακοῦ ὡς αἱ μᾶλλον ἀνεπτυγμένοι φύσεις τὸ ἀντιλαμβάνονται, καὶ κατ' αὐτὴν τὰ πάντα ἦσαν ἐπιτετραμμένα, πλὴν τῶν πράξεων, ὅσαι ἔρριπτον τὸν πατέρα της εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τὴν μητέρα της εἰς Ἅγιον Λάζαρον.

Ὁ Ἅγιος Λάζαρος ἦτο ὁ μόνος τῆς τρόμος.

Ἐκ τῶν τιμωρουμένων αὐτῶν πράξεων τῶν γονέων της εἶχε σχηματίσει τὴν ἠθικὴν της, τὸν κώδικα τιμῆς, ὅστις ἐπαγίωνθη ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ της, καὶ ὃν εἶχεν ἀπορροφήσει μετὰ τοῦ γάλακτος τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, τοῦ μόνου ἀγνοῦ πράγματος τοῦ εἰσελθόντος ἐν αὐτῇ κατὰ τὰ νεανικά της ἔτη.

Οὕτω ὅτε ὁ κόμης Βωνοῶζ εὐρέθη ἐν τῇ ὁδῷ της καὶ τῇ ἀπέτεινε προτάσεις καλυπτομένας ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ ἔρωτος, οὐδὲν ἄλλο ἐξήτασεν, εἰμὴ τὴν τέρψιν, ἣν ἤντλει ἐκ τῶν νέων τούτων σχέσεων.

Εἶχε πιστεύσει εἰς τινὰ ἀνύψωσιν πρὸς σφαίρας ἀγνώστους, ὑψηλότερον κείμενας τῶν ἀθλίων μερῶν, εἰς ἃ διήγεν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ εἰσόδου της.

Δὲν εἶχον παρέλθει 23 ἐβδομαδες, ἀφ' ἧς ἐγένετο ἡ ἐρωμένη τοῦ Βωνοῶζ, καὶ ἡ πλάνη της διελύθη. Εἶδεν ὅτι καὶ ὁ νέος της βίος ἐνεῖχε κακίας διαφόρους μὲν τοῦ προτέρου, ἀλλ' ἐπίσης πολυαριθμούς.

Πάραυτα ἀηδίασε τὸν δεσμόν της, καὶ ἤρχισε νὰ μετανοῇ πικρῶς διὰ τὴν χάριν τοῦ κόμητος, ἐγκαταλείψιν της εὐτελοῦς καὶ μισθωτῆς θέσεώς της, ἥτις τοῦλάχιστον τῇ ἐξησφάλιζε τὴν ἀνεξαρτησίαν, καὶ τὴν ἀπῆλλαττε τῆς δουλείας, ὅφ' ἧς ἡσθάνετο ἐκυτὴν ταπεινουμένην.

Τὸ περίεργον, ὅτι ἡ κόρη αὐτῇ ἡ ἀνατραφεῖσα ἐν τῷ βορβόρῳ, ἡσθάνετο ἐν τούτοις πρὸς αὐτὸν ἀκατανίκητον ἀποστροφὴν.

Οὐδέποτε εἶχεν ἀγαπήσει τὸν κόμητα Βωνοῶζ. Ἐπὶ πλέον τὴν εἶχε δελεάσει καὶ ἀποπλανήσει.

Εὐρίσκουσα αὐτὸν ὅμοιον πρὸς τοὺς φίλους του, ματαιόδοξον, ἐγωϊστὴν, ἐστερημένον καρδίας, γλίσχρον, δίδοντα μόνον χάριν ἐπιδειξέως καὶ διατεθειμένον, ἐπὶ κλίμακος εὐρυτέρας καὶ ὑψηλότερας, εἰς τὴν διάπραξιν πάσης ἀτιμίας ὡς οἱ κλέπται, οὓς εἶχε γνωρίσει, συνέλαβεν ἀηδίαν καὶ μῖσος πρὸς ὅλους ἐν γένει τοὺς ἄνδρας, εἰς οἵανδήποτε ἀνῆκον κατηγορίαν, εἴτε κόμητες ἦσαν, μαρκήσιοι, βαρῶνοι, καὶ οἰκονομολόγοι, εἴτε ἀλλοῖται καὶ λωποδύται τοῦ ἐσχάτου εἵδους.

Καὶ τὸ μῖσός της ἦτο ὄχι πλατωνικόν, ἀλλὰ πλήρες ἐνεργείας.

Ἦτο ψυχρά, ἐσκεμμένη καὶ ἰσοβλός.

Ὁ κόμης εἶχε συμπληρώσει τὴν δηλητηρίασιν τῆς νοσηρᾶς αὐτῆς ψυχῆς, δεχθεὶς τὴν ῥῆξιν χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ, χωρὶς νὰ πέσῃ πρὸ αὐτῆς γονυπετής, καθ' ἣν ἡμέραν ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ ἦτο παρ' αὐτῷ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ κακὸν κατέστη ἀνίατον.

Ἡ Καισαρίνα ὥμοσε νὰ βλάψῃ ὅσον ἠδύνατο οὐ μόνον τὸν ἀρχατὸν της-ἐραστήν, ἀλλὰ ὅλους ἐν γένει τοὺς ἄνδρας.

Ὅτε ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Βωνοῶζ ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Βινιῶν, ἐκείνη εἰσηρχετο εἰς τὸ ἐργαστήριόν της.

Ἡ Λαύρα, ἡ μεγάλη ράπτρια τῆς ὁδοῦ Καμβῶν, τὴν εἶχεν ἀναλάβει μὲ ἑκατὸν πεντήκοντα φράγκων μισθὸν καὶ τὸ φαγητόν.

Αἱ ὥραις ὡς ἡ Καισαρίνα κόραι, εἶναι κοσμήματα ἀπαράιτητα ἀπὸ τῶν ἐργαστηρίων αὐτῶν, ἐνθα αἱ κυρίαι τοῦ συρμοῦ ἔρχονται ἵνα προσλαμβάνωσιν ἐφόδια διὰ τὴν φιλοκαλίαν των.

Ἡ Λαύρα ἐξέτιμα τὴν Καισαρίναν ὡς πρότυπον ἐκ τῶν μᾶλλον εὐπλάστων καὶ ὀλίγων ἐνδιεφέρετο διὰ τὴν ἀρετὴν

της. Δὲν ἦτο ἄλλως τε ἀναμάρτητος ἵνα λιθοβολῇ τοὺς ἄλλους.

Λίαν πνευματώδης καὶ εὐάρεστος, εἶχεν ἰδρύσει τὸ κατὰ τὴν φύσιν της, χάρις εἰς γηραιὸν τινα εἰσοδηματίαν, εἰς ὃν δὲν ἐπλήρυνε ποσῶς τόκους καὶ ὅστις οὐδέποτε ἐμελλε ν' ἀπῆται τὸ κεφάλαιον.

Λαμπροὶ ὄροι ἐπιτυχίας.

Ἦτο ἡ ἐννάτη τῆς ἐσπέρας.

Ἡ Καισαρίνα ἀνῆρχετο τὴν κλίμακά της μὲ τὸ ὡς θεᾶς βῆμά της, ὅτε ἡ οἰκοφύλαξ ἐκάλεσεν αὐτὴν λέγουσα :

— Κἄτι διὰ σᾶς.

Ἡ Καισαρίνα ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἔλαβε τὸν χάρτην εὐχαριστοῦσα τὴν θυρωρὸν δι' ἐλαφροῦ νεύματος.

Δὲν ἤνοιξε πάραυτα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Βωνοῶζ. Ἐξήτασε μόνον τὴν σφραγίδα καὶ ἀνέβη βραδέως τοὺς πέντε τῆς ὁρόφους.

Τὸ διαμέρισμά της συνέκειτο ἐξ ἐνὸς στενοῦ προδόμου καὶ δύο ἀρκετὰ εὐρέων δωματίων.

Τὸ μεγαλύτερον τούτων τῇ ἐχρησίμευεν ὡς κοιτῶν· τὸ ἕτερον ὡς αἵθουσα καὶ ἐστιατόριον, καὶ περιελάμβανε χωριστὸν μέρος, ὅπου ὑπῆρχεν εἰδὸς τι ἐστίας.

Ἦτο εὐτελές, χαμηλὴν ἔχον τὴν ὀροφὴν, ἀπλᾶ ἐπιπλα, καὶ ἐν τούτοις θελκτικόν, ὡς ὅλα τὰ παρόμοια διαμερίσματα ἐν Παρισίοις.

Ἀπέπνεε τὸ ἄρωμα τῆς ὥραιας γυναικός· πᾶν ὅ,τι ἐκεῖ ἔβλεπέ τις ἦτο ἀρμονικόν, τερπνὸν τὴν θέαν καὶ ἀπαλόν.

Ὁ κοιτῶν ἰδίως ἦτο διεσκευασμένος διὰ τοὺς ἔρωτας.

Τὸ πᾶν ἐκεῖ ἦτο ἐπεστρωμένον δι' ὑφάσματος ἀποπνέοντος ἐκρίνην δρόσον, ἡ κλίνη, τὸ ἀνάκλιντρον, οἱ τοῖχοι καὶ ἡ ὀροφή.

Ἐπὶ τινος φατνώματος μεταξὺ δύο παραθύρων, μεγάλῃ φωτογραφία παρίστα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ μόνου ἐκεῖ εἰσελθόντος ἀνδρός, τοῦ Φιλίππου δὲ Βωνοῶζ.

Ἔστη ἐπ' ὀλίγον πρὸ αὐτοῦ καὶ τὸν θεώρησε μὲ ἀπερίγραπτον ἔκφρασιν περιφρονήσεως.

— Ἐφ' ὅσον ἤμην ἰδική του, ἐσκέφθη, μὲ μετεχειρίζετο ὡς πασᾶς, καὶ τώρα, εἰς ἐν μου ἴσως νεῦμα, ἠδύνατο νὰ πέσῃ κατὰ γῆς πρὸ τῶν ποδῶν μου !

Ἦτο ἄληθές.

Ἀπὸ τῆς εἰς τὸ μικρὸν μέγαρον Βωνοῶζ ἐπισκέψεώς της εἶχε τηρήσει τὸν λόγον της.

Τὴν ἐπαύριον ἀνέλαβε τὴν προτέραν της τακτικὴν καὶ ὡς χρονόμετρον μονότονον ζώην.

Ἠγείρετο εἰς τὰς ὀκτώ, ἔφθανεν εἰς τὴν ὁδὸν Καμβῶν εἰς τὰς ἐννέα, ἀπῆρχετο ἐκεῖθεν ἀργὰ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἔκαμνε τὸν γύρον τῆς ἐπὶ τοῦ βουλευτάρτου ἵνα ἀναπνεύσῃ ὀλίγον ἀέρα, ἀκούουσα μὲ ὕψος βασιλίσσης τοὺς κολακευτικούς ψιθυρισμοὺς καὶ ἐνίοτε τὰς ζωῶδεις προσφορὰς τῶν θαυμαστῶν της καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὰ ἴδια δι' ὕπνον, βαυκαλιζομένη ὑπὸ τῶν ὑποκώπων θορύβων τῶν Παρισίων, οἵτινες ἐπὶ δύο μόνον ἢ τρεῖς ὥρας τῆς νυκτὸς κοπάζουσιν.

Ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ὁ Βωνοῶζ δὲν ἐπεφάνη.

Ἐπάλασε πρὸς τὰς ἀναμνήσεις του, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ὁ πόθος τὸν κατεκυρίευσεν καὶ πάλιν. Ἡ γυνὴ αὐτῇ τῷ εἶχε καταστή ἀναγκασία, ἀφ' ἧς ὥρας τῷ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θ' ἀνῆκε τοῦ λοιποῦ εἰς αὐτόν.

Περιέμεινε τὴν ἐπάνοδόν της ἀνυπόμονος.

Δὲν ἐπανῆλθε.

Δεκαπέντε ἡμέρας ἀργότερον, τὸν συνήντα πανταχοῦ ἐν τῇ πορείᾳ της. Τότε, ὠθουμένη ὑπὸ τῶν γυναικείων ἐνστάσεων της, ἐπαίξε βασιανίζουσα αὐτόν, ἀναρριπίζουσα τὸ πάθος του, χωρὶς νὰ τὸ ἱκανοποιῇ.

Ἦσαν αἱ ἀρχαὶ καὶ τὸ προανάκρουσμα τῆς ἐκδικήσεώς της.

— Ἐπρεπε νὰ μὲ διετῆρεις, ἔλεγε. Τώρα, καὶ ἐγὼ ἔχω τὴν φιλοδοξίαν μου... θέλω νὰ γίνω πλουσία !..

— Ἐψεύδετο.

Ὁ Βωνοῶζ θὰ τῇ παρεχῶρει σωρείαν τίτλων, ἱππους ἀμάξας καὶ μέγαρον, καὶ θὰ τ' ἀπεποιεῖτο ἀνενδοιάστως.

Ἄλλως τε, χρῆμα ἡδύνατο νὰ εὕρῃ ὅποτε ᾔθελεν.

Ἄ! αἱ προσφοραὶ δὲν ἔλειπον. Ἐδέχετο τοιαύτας πανταχόθεν, καὶ τὰς ἀπώθει μετ' ἰσῆς περιφρονήσεως.

Οὐδὲν τὴν ἐκίνει εἰς πειρασμόν, οὔτε τὸ χρῆμα, οὔτε ἡ ἀπόλαυσις, οὔτε ὁ ἔρως.

Ἦτο ἀπαθὴς ὡς μάρμαρον.

Ἐκρέμασε τὸν πλατύγυρόν της καὶ ἰδιορρόθμως συνεστραμμένον πῖλον παρὰ τὴν εἰκόνα τοῦ ἑραστοῦ της, τοῦ καταστάντος θύματος αὐτῆς, καὶ ἐξήλθεν εἰς τὸν ἐξώστην, ὁπόθεν εἶχε πρὸ αὐτῆς τὴν ἀποψιν τῶν μεγάλων βουλευμάτων, ἀπὸ τῆς Μαγδαληνῆς μέχρι τῆς πλατείας τοῦ Μελοδράματος.

Ἐκράτει τὴν ἐπιστολὴν της ἐν τῇ χειρὶ.

Δὲν ἐβιάζετο νὰ μάθῃ τὸ περιεχόμενόν της.

Δὲν τὸ ἐμάντευε;

Παρακλήσεις, ἱκεσίαι,, ταπεινὰ πράγματα!

Τῷόντι, ἦτο ἐλκυστικὴ ἐν τῇ μαύρῃ της ἐσθῇ τῇ προσηρμοσμένη ἀκριβῶς εἰς τὸ σῶμά της, ἐν τῷ στηθοδέσμῳ της τῷ πτυχουμένῳ ἐν σχήματι καρδίας, ἀριστουργήματι παραχθέντι ἐκ τοῦ μηδενός.

Ἀόριστος λάμψις, ἡ τελευταία ἀνταύγεια τῆς ἡμέρας μινυνομένη πρὸς τὰ ἐκ τῶν πεζοδρομίων φῶτα, τῇ ἐπέτρεπεν ἔτι ν' ἀναγνώσῃ ἀνευ κηρίου.

Ἐπλησίασε πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς της τὴν ἐπιστολὴν.

Ἀπὸ τῶν πρώτων γραμμῶν, ἔκφρασις περιφρονήσεως διεχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς της.

Ἀνέγνωσεν ἐκ δευτέρου:

«Ἐπέτυχα ἀνώτερα τῶν ἐλπίδων μου! Νυμφεύομαι ἐν τὸς μηνός».

Τὰ πάντα λοιπὸν ἠνύθουν αὐτοὺς τοὺς πανούργους. Τὸ παρελθὸν τῶν δὲν τοὺς ἐβλαπτε ποσῶς! Ὁ Βωνοῶζ εἶχε βλακωδῶς καταστραφῇ ἐκ ματαιοδοξίας· εἶχε φθαρῇ ἐκ παντοειδῶν καταχρήσεων· οὐδὲν ἐγνώριζεν ἔντιμον ἐπάγγελμα, οὐδὲν τὸ χρήσιμον καὶ τὸ καλόν, καὶ τῷ ἔρριπτον εἰς χεῖρας κόρην νέαν καὶ ὠραίαν, κληρονόμον ἑκατομμυρίων μὲ ὄνομα μέγα καὶ περιουσίαν ὑπερμεγέθη!

Ἐξηκολούθησε καί, ἐφ' ὅσον ἀνεγίνωσκεν, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀπήσπραπτον ὑπὸ τῆς λάμψεως μίσους ἱκανοποιουμένου.

Θὰ ἐνυμφεῖτο!

Καὶ ἡ πρώτη του φροντίς ἦτο ἡ προσφορὰ τοῦ χρήματος τῆς συζύγου του εἰς ἀρχαίαν ἐρωμένην, ἵνα ἐξαπατήσῃ ἐκείνην, ἥτις τῷ ἀπεκόμιζε τὴν νεότητά καὶ τὰ πλούτη της, τὸν ἔρωτά της ἰσως.

Ἐκάγχασεν ἀγρίως, ὅτε ἔφθασεν εἰς τὰς τελευταίας λέξεις τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἐσκέφθη:

— Ἀνόητος, ὅστις δίδει εἰς χεῖρας γυναικὸς παρόμοια ὅπλα!

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν εἰσῆλθε καὶ ἐξεδύθη πρὸ μεγάλου κατόπτρου, τὸ ὅποιον τῇ παρήγαγε φρικίαν ὑπερηφάνους.

Ἄ! τώρα ἐγνώριζε τὰς γυναικας κάλλιον καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν!

Ἐβλεπεν ἀρκετὰς εἰς τὰ ἰδιαίτερα δωμάτια δοκιμῆς τοῦ ἐργαστηρίου. Ἐκεῖ, δὲν ὑπῆρχε μυστήριον δι' αὐτήν. Αἱ μᾶλλον ὀνομασταὶ καλλοναὶ παρήλαυνον ἐκεῖ ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην.

Οὐδεμία εἶχε τὴν γλαφυρότητα της, ἡδύνατο δι' αὐτὸ νὰ καυχᾶται.

Πόσους λόγους τῇ ἐξετόξευον εἰς τὸ οὐρ καὶ πόσα βλέμματα εὐγλωττότερα ἔτι!

— Κάμε ὅ,τι θέλεις, ἐσκέφθη, οὐδὲν ἔχεις πρὸς ἐμοῦ νὰ ἐπιτύχῃς· πανταχοῦ θὰ σὲ καταδιώκω· θὰ σοὶ ἀποδώσω κακὸν ἀντὶ κακοῦ...

Πῶς;

Ἐσκέφθη εἰς τοῦτο καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Εἶνε ἀσχολία εὐάρεστος διὰ τινὰς ἀνθρώπους.

Ὅτε ἡ Καισαρίνα ἀνηγέρθη, εἶχε τὴν ιδέαν της.

Μετέβη κατὰ τὸ σῶνθεας εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἀλλὰ μετὰ τὸ πρόγευμα ἐζήτησε παρὰ τῆς διευθυντρίας τὴν ἔδειαν μικρὰς ἀπουσίας.

Εἰς τὰ περίξ εἶχε πολυαριθμούς γνωριμίας.

Περὶ τὴν πρώτην ὥραν, εἰσῆρχετο εἰς τὸ κατάστημα φωτογράφου ὀνομαστοῦ ἐν τῷ βουλευστῷ.

Τὴν ἐδεξιώθησαν ἐγκαρδίως.

— Δεσποινὶς Καισαρίνα... θέλετε νὰ φωτογραφηθῇτε;

Ἦτο ἐξ ἐκείνων, εἰς ἃς οὐδὲν στοιχίζει μία φωτογραφησις.

— Δὲν ἔρχομαι διὰ φωτογραφίας, ἀγαπητὴ κύριε.

— Γνωρίζετε... ὅποταν ἀγαπᾶτε καὶ μὲ οἰανδήποτε περιβολήν.

Ἐμειδίασε φιλοφρόνως.

— Ὅχι σήμερον, δὲν ἔχω καιρόν... Ἄλλοτε.

— Τότε;

— Ἦλθον νὰ σὰς ζητήσω μικρὰν ἐκδούλευσιν.

— Δὲν ἔχετε εἰμὴ νὰ διατάξητε... Λίαν εὐτυχῆς διὰ τοῦτο!

Ἀπεδίπλωσε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Βωνοῶζ.

— Ἴδου ἀντικείμενον ἔχον μεγάλην σημασίαν δι' ἐμέ...

— Καὶ ἐπιθυμεῖτε;

— Τὴν ἀναπαράγωγὴν του... πάραυτα... μυστικῶς...

Δὲν τὴν παραιτῶ τῶν χειρῶν μου...

— Διάβολε! Εἰσθε ὑποπτος.

— Πιθανόν! ἀλλ' ὅχι ἐκ φόβου πρὸς σὰς.

Μετὰ δύο λεπτὰ ἡ ἐπιστολὴ εὐρίσκετο πρὸ τῆς μηχανῆς τοῦ φωτογράφου.

Εἰς τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν, ἡ Καισαρίνα ἐπέστρεφεν εἰς τὴν ὁδὸν Καμβῶν.

Καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἦτο κάτοχος θαυμαστοῦ ἀντιγράφου τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Βωνοῶζ, τὸ ὅποιον τῇ ἐστοίχισεν ἀπλῶς μίαν χειραψίαν.

Ὅταν δὲν ἔχει τις τὴν ἰδιοφυίαν τοῦ δόκτορος Καμπεύρολ, συμβιβάζει τὰ πράγματα ὡς δύναται.

Ἡ Καισαρίνα εἶχεν εὖρε τὸ μέσον της καὶ ὁ εὐτυχῆς μνηστὴρ τῆς δεσποινίδος Σαρναίου κακῶς ἐτοποθέτησε τὴν ἐμπιστοσύνην του.

Ἐμελλε νὰ τὸν διδάξῃ ὅτι τὰ ὠραιότερα τῶν σωμάτων δὲν ἐγκλείουσι πάντοτε ὠραίας ψυχάς.

ΚΕ'

Ἡμέρα γάμων.

Τῇ 20 Σεπτεμβρίου ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Πέτρου τοῦ Σχημῶ ἔβριθε πλήθους ἐκλεκτῶν.

Αἱ γείτονες ὁδοὶ κατεΐχοντο ὑπὸ ἀμαξῶν· αἱ πλεον ποικίλαι περιβολαὶ συνεφύροντο προκαλοῦσαι τὸν σκοτισμόν.

Ἦτο συρροὴ περιέργων, διαβητῶν, γειτόνων συναθροισμένων ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων, κλητῆρων φερόντων τὴν τάξιν καὶ ἀνθρώπων ἐπειγομένων νὰ παρέλθωσι καὶ ἐρεθισμένων διότι τοῖς ἐκόπτετο ἡ πορεία.

Ἦκουέ τις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μεταξύ τῶν συμπλεγμάτων, μέχρι τῶν βαθμίδων τῆς ἐκκλησίας διαφόρους φράσεις διασταυρουμένας.

— Ποιὸς παντρεύεται;

— Ἡ δεσποινὶς δὲ Σαρναίου.

— Οὔτε τὴν ξέρω.

— Εἶνε δυνατὸν; Ἡ ἐγγονὴ τοῦ μακαρίτου δουκὸς λὰ Ρὸς Βιλλάρ.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].